

ností nepatrný a nezakládá-li se na bezecném smýšlení, při čemž ze souvislosti tohoto ustanovení s prvním odstavcem téhož § je patrné, že tu zákon má na mysli dokonce odsouzení, k nimž došlo za lhůty, stanovené §em 2 zákona o odčinění odsouzení. Není tudíž zákonné překážky, by současně odčiněna nebyla dvě odsouzení, mezi nimiž osvědčovací lhůta již uplynula. Tímto způsobem rozhodl nejvyšší soud již opětovně. V tomto případě žádal odsouzený o odčinění všech svých odsouzení (prominutí všech trestů, k nimž byl odsouzen). Odsouzení soudem vojenským nepřicházejí, jak shora dovoďeno bylo, vůbec v úvahu, oběma rozsudky soudů občanských pak odsouzen byl žadatel pro pouhé přestupky, a nešlo tu ani vzhledem k uloženým trestům o odsouzení, jichž odčinění bylo by vyloučeno dle třetího odstavce § 1 zákona o odčinění odsouzení. Před prvním z těchto odsouzení byl žadatel soudně bezúhonným, mezi tímto odsouzením, k němuž došlo v roce 1905, a pozdějším odsouzením z roku 1911 uplynula pětiletá lhůta osvědčovací, takže ono dřívější odsouzení bylo již v roce 1910 odčinitelným, a nebyl konečně žadatel za téže lhůty, počítané od pozdějšího odsouzení, nehledě arci k oběma rozsudkům soudu vojenského, opětně odsouzen. Odsouzení jeho soudy občanskými nepřekážejí tudíž svému odčinění navzájem ani s hlediska druhého odstavce § 1 zákona o odčinění odsouzení, nehledíc ani k tomu, že povaha trestných činů, jimiž žadatel vinným byl uznán, nevylučuje naprosto možnosti, ba pravděpodobnosti, že tu jde vesměs o trestné činy nepatrné, nezakládající se na smýšlení bezecném. Sborový soud, který již na základě pouhé skutečnosti, že byl žadatel čtyřikrát odsouzen, zaujal stanovisko, že není zákonných podmínek pro výmaz trestů, a rozhodl na podkladě pouhého trestního lístku žadatelova, se okolnostmi, zde uvedenými, vůbec nezabýval.

### Čís. 1058.

**Shlazení odsouzení (zákon ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák.).**

**Odsouzení pro trestné činy, mezi nimiž uběhla osvědčovací lhůta, nejsou navzájem na překážku odčinění, a to ani tehdy, nešlo-li by v tom aneb onom případě o trestný čin povahy, naznačené v druhém odstavci § 1 zák.**

(Rozh. ze dne 28. prosince 1922, Kr I 1348/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. ledna 1922 byl porušen zákon v ustanoveních § 1, 2, 3 zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák., usnesení to se zrušuje a krajskému soudu se ukládá, by, šetře zásady § 293 tr. ř. o žádosti Karla B-a o odčinění trestů znova rozhodl.

### Důvody:

Usnesením krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 11. ledna 1922, byla zamítnuta žádost Karla B-a o odčinění jeho odsouzení pro přestupky §§ 468 a 460 tr. zák. s odůvodněním, že v obojím trestním případě jde o trestné činy, spáchané z bezecného smýšlení, že se tudíž nedostává

zákonných předpokladů odčinění. Pro odčinění přicházejí v úvahu odsouzení žadatele: 1. rozsudkem okresního soudu v Nových Hradech ze dne 20. května 1901, pro přestupek § 468 tr. zák. do vězení 12 hodin, 2. rozsudkem téhož soudu ze dne 15. listopadu 1907 pro přestupek § 460 tr. zák. do tuhého vězení na 3 dni, zostřeného postem. Dle druhého odstavce § 1 zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák. není odčinění na závalu dřívější nebo pozdější odsouzení pro přečin nebo přestupek, je-li trestný čin, jemu za základ položený, dle okolností nepatrný a nespočívá-li na smýšlení bezectném. Ze souvislosti s prvním odstavcem téhož § je nepochybně zřejmo, že i odsouzení pro trestný čin, který není povahy právě naznačené, jest odčinění jiného odsouzení na překážku pouze tehdy, došlo-li k němu ve lhůtě, stanovené v § 2 zákona o odčinění odsouzení. Ve smyslu § 3 téhož zákona dlužno dále posuzovati každé jednotlivé odsouzení samostatně, zejména potud, nevádí-li novému nabytí zachovalosti jiné odsouzení, ještě neodčiněné. Lze tudíž odčinit i každé následující odsouzení nejen, bylo-li předcházející odsouzení v době pozdějšího odsouzení již odčiněno, nýbrž i tehdy, uplynula-li mezi jednotlivými odsouzeními osvědčovací lhůta, předepsaná §em 2 zákona. Předpokladem jest arci splnění podmínky dle prvního odstavce § 1 zákona. V tomto případě uplynula mezi odsouzením Karla B-a, do té doby bezúhonného, z roku 1901 pro pouhý přestupek § 468 tr. zák. a odsouzením jeho z roku 1907 opět jen pro přestupek § 460 tr. zák. pětiletá osvědčovací lhůta ve smyslu § 2 čís. 3 zákona o odčinění odsouzení. Odsouzení ta nebyla tudíž svému odčinění navzájem vůbec na závalu a nepřekážela by mu vzájemně dokonce ani tehdy, nešlo-li by v tom neb onom případě o trestný čin povahy, naznačené v druhém odstavci § 1 citovaného zákona.

### Čís. 1059.

**Shlazení odsouzení (zákon ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák.).**

**Odsouzenému jest ponecháno na vůli, zda chce se domáhati odčinění některého z odsouzení či odsouzení všech, a soudu jest se obmeziti pouze na rozhodování v rozsahu žádosti.**

(Rozh. ze dne 28. prosince 1922, Kr II 813/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského soudu ve Znojmě ze dne 26. dubna 1921 porušen byl zákon v ustanoveních § 1 a 2 zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák., usnesení to se zrušuje a krajskému soudu ve Znojmě se ukládá, by, šetře zásady § 293 tr. ř., o žádosti Františka F-a za odčinění trestu znovu rozhodl.

### Důvody:

František F. uvedl ve svém podání, došlém od ministerstva spravedlnosti na okresní soud ve Znojmě ze dne 25. dubna 1921, že byl se svojí žádostí o přiděl trafiky v S. zamítnut »na základě« trestu vězení 24 hodin, k němuž byl dne 9. září 1905 odsouzen dle § 448. Žadatel měl tu na mysli zřejmě trest jednodenního vězení, zostřeného postem, k němuž byl roz-